

De Vrienden van Klein Oisterwijk

MAGNIX

BRAM

GIJS

ISABELLA

&

BIJTJE

Storytelling Streekpark
Klein Oisterwijk

De vijf vrienden voorgesteld

Hallo, ik ben Gijs, de kleinzoon van opa Kees. Het boerenleven vind ik geweldig: er scharrelen altijd dieren om me heen en ik werk graag in mijn moestuin. Ik woon in de oude boerderij van opa Kees. Van hem ik leerde ik alles over het leven op de boerderij. Hieronder stel ik mijn vier vrienden aan je voor:

Isabella

Mijn lieve nichtje Isabella woont ook hier. Eigenlijk komt ze uit de grote stad en kende ze het boerenleven niet. Ze vindt het hier wel erg gezellig. Ze hangt aan de lippen van Bram de boswachter als hij vertelt over zijn bosavonturen, maar zijn kriebelsnor vindt ze helemaal niets. Isabella gaat graag met Bram en mij mee op avontuur in het bos.

Bram de boswachter en Magnix

Boswachter Bram leerde ik kennen toen ik nog heel klein was. Hij is nu een van mijn beste vrienden en vertelt enthousiast over zijn prachtige avonturen die hij beleeft in de omliggende bossen. Zo kwam hij op een dag thuis met een groot, onbekend bosdier. Magnix werd hij genoemd. Gewond

aan zijn poot, lag hij in een hoek van zijn boswachterswoning. Weet je dat Magnix ontzettend van knuffelen houdt en vast en zeker met jou op de foto wil? Maar ... ik verklap je ook dat hij ontzettend lui is en bijna de hele dag slaapt in zijn huisje bij 't Klauterwoud.

Bijtje

Mijn vijfde vriendje heet: Bijtje. Hij is klein en vliegt de hele dag over het Streekpark op zoek naar nectar. Hij hoort en ziet van alles wat er hier gebeurt. Isabella is een beetje bang voor hem. Ze denkt dat hij haar wil steken, maar Bijtje doet heus niemand kwaad.

De Vrienden van Klein Oisterwijk

Iedere dag trekt Bram de boswachter met zijn goedgevulde heuptas de Oisterwijkse bossen in. Hij wil heel goed in de gaten houden of er niets vreemds in de bossen gebeurt, of dat er per ongeluk een dier in een strik van een stroper vast is komen te zitten. Want dan wil hij hem natuurlijk bevrijden en de stroper achternazitten. Na z'n tocht in het bos ging hij vroeger graag buurten bij opa Kees, die de boerderij runde. Dan zaten ze bij een kop warme chocolademelk allerlei verhalen uit te wisselen. Zo leerde Bram ook Gijs kennen, de kleinzoon van opa. Gijs gaat graag mee met Bram op avontuur in de bossen, maar werkt ook heel hard mee op de boerderij. Toen opa stierf, kon hij niet zo vaak meer mee met Bram. Dat vindt hij nog steeds heel jammer.

Een merkwaardig geluid

Op een dag maakte Bram de boswachter weer zijn dagelijks rondje in de Oisterwijkse bossen toen hij heel in de verte een merkwaardig geluid hoorde. Hij herkende het geluid niet zo snel. Het leek er niet op alsof een dier om hulp riep, of dat er een kindje huilde dat misschien verdwaald was. Heel rustig, met de oren wijd open gespitst liep hij richting het geluid. Dat werd harder en harder, maar nog steeds wist Bram niet wat hij nu precies hoorde. Totdat hij heel dichtbij kwam en hij zich een hoedje schrok. Wat zag hij nou? Hij wreef eens in zijn ogen en nog een keer, want hij geloofde zijn ogen niet. Hij zag een ontzettend groot bosdier dat met zijn poot vastzat in een stroperstrik. Voor het bosdier was dat natuurlijk erg pijnlijk, maar voor Bram was het een geluk. Want nu wist hij dat hij niet zomaar door dat grote, onbekende bosdier besprongen kon worden. Heel voorzichtig naderde hij het dier. Er kwam een raar bromgeluid uit zijn bek, het leek wel alsof hij iets zei van: iek maknieks. Bram dacht dat hij zijn naam zei, vertaalde het als magnix en besloot het dier die naam te geven. Daarna heeft Magnix nooit meer iets gezegd, omdat hij onze taal niet kent.

Magnix kon niets vertellen omdat hij zo'n pijn aan zijn poot had. Met gebaren probeerde hij duidelijk te maken dat hij al heel veel dagen aan het dwalen was door het bos, dat hij van heel ver weg kwam en de weg naar zijn huis niet meer terug wist te vinden. Toen hij doorhad dat Bram de boswachter geen kwaad in de zin had, liet hij Bram dichterbij komen. Deze bekeek zijn poot, haalde uit zijn heuptas een grote tang waarmee hij de strik kapot knipte. Magnix keek hem heel dankbaar aan, maar tegelijkertijd ook verdrietig. "Waar moet ik nu naar toe? Ik kan niet goed lopen en ik weet ook de weg naar huis niet meer", huilde hij. Bram kreeg zo'n medelijden met hem. Hij dacht: het is wel een heel groot dier, maar hij is zo lief dat ik hem echt niet kan achterlaten. Hij heeft hulp nodig om zijn poot te verzorgen. Daarom antwoordde hij: "Ik woon hier vlakbij, in 't Klauterwoud. Weet je wat, ik neem je wel mee naar mijn huis. Daar verzorg ik je poot. Als je beter bent, zoeken we een mooi plekje in het Klauterwoud waar je kunt wonen. Er wonen nog meer vrienden van mij: Gijs, de boerenzoon en Isabella, zijn nichtje en Bijtje. Zij willen vast en zeker ook wel jouw vriend worden." Het gezicht van Magnix klaarde op. "Oh, wat lief van jou. Ik zou het echt geweldig vinden om er te mogen wonen. Maar... zullen ze niet bang voor mij zijn, ik ben zo ontzettend groot!" "Nee, hoor", antwoorde Bram de boswachter. "Ik weet zeker dat ze jou mogen. Eigenlijk ben je voor hen een grote knuffelbeer. Hou je van knuffelen?" Magnix knikt opgelucht.

Naar 't Klauterwoud

Strompelend aan de arm van de boswachter bereikten ze 't Klauterwoud. Bram bracht hem eerst naar zijn blokhut waar hij de wond aan de poot goed schoonmaakte en verbond. Hij legde stro op de grond in de hoek van de blokhut waar Magnix kon gaan liggen. Hij vertroetelde hem met lekker eten en drinken. Daarna vertrok hij naar Gijs en Isabella om het verhaal van Magnix te vertellen. Toevallig was Bijtje net op bezoek bij Gijs, hij kon het hele verhaal dus meeluisteren. Gijs, Isabella en Bijtje waren zo nieuwsgierig naar het grote bosdier dat Bram de naam Magnix had gegeven, dat ze meteen met hem meegingen. Toen ze hem daar zo, met zijn verbonden poot zagen liggen, werden ze allemaal meteen verliefd op hem. Isabella gaf hem direct een flinke welkomstkuffel.

Al die tijd dat Magnix nodig had om op te knappen, kreeg hij verhalen van Gijs en Isabella te horen. Zo vertelde Gijs dat hij op de boerderij was gekomen, omdat zijn opa Kees hem nodig had om voor te werken. Dat hij beesten ontzettend leuk vindt en zijn eigen boerderijdieren heeft en ook heel graag in zijn moestuin werkt. Isabella vertelde hem dat zij eigenlijk uit de grote stad komt. Magnix wist niet wat een stad was, dus legde ze uit dat daar heel veel huizen, gebouwen en straten zijn. Dat er heel veel mensen wonen in vergelijking met het platteland, waar 't Klauterwoud ligt.

Magnixplein

Ondertussen bouwden alle vrienden aan een huisje voor Magnix, dat een mooie plek kreeg op het plein midden in 't Klauterwoud. Ze gaven het plein de naam Magnixplein. Daar maakten ze hem erg blij mee. En weet je wat ze ook deden? Ze riepen Bram de boswachter uit tot Streekheld, omdat hij Magnix gevonden had en het aandurfde hem mee naar huis te nemen en hem daar te verzorgen. Want ja, met zo'n groot, onbekend bosdier heb je wel moed en lef nodig om hem mee te nemen. Dan ben je echt wel een held! Vanaf die tijd zijn de vijf vrienden onafscheidelijk.

Wil jij de vijf vrienden ontmoeten of wil je zelfs vriendje van hen worden? Meld je aan via info@kleinoisterwijk.nl

@tekst Erica Theloosen Caatjes Pen www.caatjespen.nl

@characters Edwin Vriens Vriens Imagineering www.vriensimagineering.nl